

forskelligheder. Det har herved været hensigten at sikre visse rettigheder for såvel rederne som for disses kreditorer. Konventionen er fremkommet som et kompromis mellem britisk og fransk (kontinental) ret, hvis regler på dette område repræsenterede yderpunkter. Medens den kontinentale ret gennemgående har tilladt arrest i ethvert rederen tilhørende skib eller andet gods for et hvilket som helst pengekrav, var det britiske system baseret på, at kun det skib, som kravet angik, samt eventuelle andre rederen tilhørende skibe, kunne arresteres. Kompromiset består navnlig deri, at arrest i skib kun kan gøres for en række nærmere angivne krav (søretskravene), samt at ikke blot det skib, som kravet angår, men med visse undtagelser også andre rederen eller skyldneren tilhørende skibe, kan arresteres for kravet.

Konventionen omfatter dog praktisk talt alle krav, for hvilke arrest i skib for tiden bliver foretaget. I forhold til nordisk og kontinental ret, som tillader arrest for alle slags pengekrav, indebærer konventionen dog en begrænsning i den nuværende adgang, idet der ikke kan foretages arrest i henhold til denne lov for krav mod rederen, hvis kravet er skibet uvedkommende.

Når man fra dansk side ikke tidligere har tiltrådt denne konvention, skyldes dette bl.a., at man har fundet, at konventionsteksten indeholder en række uklarheder, også af mere principiel karakter, vedrørende dens anvendelsesområde. Dette spørgsmål har blandt andet været behandlet i en artikel af professor Allan Philip i *Nordisk Tidsskrift for International Ret* 1977, side 113ff. »Maritime Jurisdiction in the EEC«. Det anføres her, at en gennemførelse af konventionens bestemmelser ikke automatisk medfører, at der vil blive adgang til at gennemføre arrest for krav, som ikke allerede efter gældende national lovgivning giver adgang til arrest. Konventionen omhandler således, hvilke processuelle regler man skal følge, hvis en sag om et udenlandsk krav skal bedømmes efter udenlandsk ret ved en dansk domstol, jf. artikel 6. Det følger derimod ikke af konventionen, at konventionsstaterne nødvendigvis skal ændre deres materielle arrestbestemmelser og udvide arrestmulighederne, jf. artikel 9.

Konventionen indeholder især regler om:

- 1) hvilke krav – søretskrav – som kan være grundlag for arrest,
- 2) i hvilke skibe, der kan gøres arrest for disse krav, og
- 3) domstolskompetence for kravets videre behandling.

Herudover indeholder konventionen bestemmelser om medvirken af retslig myndighed, arrestens afværgelse eller ophævelse af sikkerhedsstillelse m.v.

Processuelle spørgsmål i forbindelse med arrestens gennemførelse og videre forfølgning overlades – bortset fra reglen om domstolskompetence – til national lovgivning.

Arrest er i konventionens forstand tilbageholdelse af et skib efter retslig beslutning til sikring af et søretskrav. Andre følger for skibet end selve tilbageholdelsen angives ikke. Den gældende regel i dansk ret om, at skyldneren desuden især afskæres fra ved retshandler at råde over det arresterede, omtales ikke i konventionen, men må kunne opretholdes.

Arrest i skibe her i landet foretages kun sjældent i danske skibe, hvilket formentlig har sammenhæng med, at andre danske retsmidler står til kreditorernes rådighed.

Hvis en kreditor derimod ønsker at gennemføre sit krav i Danmark mod et udenlandsk skib, er en arrest ofte hans eneste mulighed. Arrester i fremmede skibe forekommer da også langt hyppigere, typisk i tilfælde, hvor kreditor er dansk, eller hvor kreditor anser anvendelse af danske retsregler for særligt betryggende.

Med hensyn til betingelserne for at foretage arrest, rejser konventionens gennemførelse her i landet visse problemer. Konventionen tillader nemlig, at arrest kan foretages i ting, hvori der ikke ville kunne gøres udlæg for den pågældende fordring. Dette problem opstår som følge af konventionens bestemmelser om adgang til arrest i tilfælde, hvor f.eks. en befragter, men ikke skibets ejer, hæfter personligt for kravet. Udlæg i skibet vil i sådanne tilfælde ifølge gældende dansk ret alene kunne ske, såfremt kravet er sikret ved søpanteret i skibet, jf. sølovens § 244, hvilket må antages at gælde også under en række andre landes retssystemer, medens konventionens regel ifølge dens ordlyd ikke er begrænset hertil. Konventionen åbner med andre ord mulighed for arrest, uanset om kravet ville kunne forfølges ved udlæg i det arresterede skib eller ej.

Som nævnt ovenfor skal konventionen forstås som en begrænsning i adgangen til arrest i skib, uden at de deltagende lande forpligtes til at udnytte de inden for denne begrænsning liggende muligheder. Heroverfor kan det dog nævnes, at konventionens art. 8 og 10 lader formode, at konventionens formål er at sikre ikke blot skibet, men også skibets kreditorer visse rettigheder. Denné ret kan anses som en modydelse til kreditorerne til gengæld for den indførte begrænsning af de krav, der kan føre til arrest i skib.

Spørgsmålet er imidlertid, hvor langt disse rettigheder går, hvilket atter er et spørgsmål om, i hvilken udstrækning det vil være tilladt at opstille vilkår for adgangen til arrest. Herom siger konventionen intet udtrykkeligt, bortset fra art. 9, der fastslår at ingen af